

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. Z., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 724/97 (pôvodne postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 724/97) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2008 doručená sťažnosť I. P., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 724/97 (pôvodne postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 724/97).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že žalobou podanou 1. decembra 1997 Okresnému súdu Pezinok sa domáhal „*ukončenia obmedzovania jeho vlastníckych práv*“ P. S. na pozemku č. p. 5237/1. Okresný súd Pezinok uznesením č. k. 5 C 724/97-18 z 12. marca 2002 konanie zastavil, pretože podanie sťažovateľa z 3. januára 1999 posúdil ako späťvzatie žaloby. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) tak, že uznesením č. k. 4 Co 180/03-46 z 24. septembra 2003 rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V zmysle výzvy Okresného súdu Pezinok sťažovateľ žiadal v konaní pokračovať a upresnil petit žaloby. Uznesením zo 17. mája 2004 Okresný súd Pezinok pripustil zmenu navrhovaného petitu. Ďalším uznesením z 9. júna 2004 Okresný súd Pezinok jeho žiadosť o oslobodenie platby súdneho poplatku zamietol. Proti predmetnému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 356/05 z 28. februára 2006 odmietol ako oneskorene podané. Po reorganizácii súdnictva 1. januára 2005 vo veci ďalej konal okresný súd. Dňa 17. mája 2006 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku s poučením, že ak ho riadne a včas nezaplatí, okresný súd konanie zastaví podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1995 Zb.“). Sťažovateľ listom z 31. mája 2006 oznámil okresnému súdu, že mu zaplatenie súdneho poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. Okresný súd uznesením č. k. PK 5 C 724/97-91 z 26. júna 2006 konanie zastavil. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie zo 4. augusta 2006, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 Co 406/06-101 z 31. mája 2007 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolacieho krajského súdu 3. augusta 2007 dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Výzvou zo 7. novembra 2007 okresný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie dovolania, označenia dôkazov, čoho sa sťažovateľ dovolaním domáha, predloženia potrebného počtu rovnopisov

a ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred najvyšším (dovolacím) súdom. Sťažovateľ listom z 22. novembra 2007 odpovedal okresnému súdu na jeho výzvu, avšak ním požadované nedostatky dovolania neodstránil. Zároveň s predmetným listom podal okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní z 23. novembra 2007 (odpoveď okresného súdu z 25. januára 2008, v ktorej hodnotí sťažnosť ako neopodstatnenú). Listom z 18. januára 2008 vyzval okresný súd sťažovateľa na predloženie potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, ktoré sťažovateľ okresnému súdu nepredložil. Uznesením z 3. apríla 2008 uložil okresný súd sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti zákonnej sudkyne (list sťažovateľa z 12. februára 2008) v sume 2 000 Sk, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie z 15. apríla 2008.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 724/97 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a priznal mu primerané finančné zadostučinenie v sume 150 000 Sk a úhradu trov konania v sume 35 247 Sk, ktoré mu budú vyplatené do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 5 C 724/97 dochádza k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd konanie vo veci sp. zn. PK 5C 724/97 uznesením z 26. júna 2006 zastavil podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.

Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 3 Co 406/06-101 z 31. mája 2007 potvrdil uznesenie prvostupňového súdu. Uznesenie okresného súdu v spojení z uznesením krajského súdu nadobudli právoplatnosť 30. júla 2007. Sťažovateľ 3. augusta 2007 podal dovolanie najvyššiemu súdu. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 20. júna 2008.

Ústavný súd poznamenáva, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Od 30. júla 2007, keď označené uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudli právoplatnosť, do 20. júna 2008, keď bola doručená sťažnosť ústavnému súdu, nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd predmetnú sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2009